

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.62.2023.AWS

DECYZJA DIH-3.72.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 ze zm.), art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (nr DW-22/2023) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 25 maja 2023 r. (nr akt kontroli: DW.8361.41.2023), na mocy której przedsiębiorcy Barbarze Skowrońskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. Barbara Skowrońska z siedzibą w Skępem (zwanemu dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z uwagi na:

- 1) nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, co narusza art. 37 ust. 4 tejże ustawy;
- 2) nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;
- 3) udostępnienie na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, co narusza art. 39 pkt 3 tej ww. ustawy

- Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniach 21-24 marca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy (zwanego dalej: „Kujawsko-Pomorskim WIH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie

upoważnienia (nr DW.8361.41.2023) z dnia 21 marca 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie w Skępem, należącym ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221) (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W toku czynności kontrolnych ustalono, że przedsiębiorca będąc dystrybutorem udostępniał na rynku sprzęt elektryczny, tj. prowadził sprzedaż detaliczną elektronarzędzi, narzędzi warsztatowych itp.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności pełnomocnika kontrolowanego przedsiębiorcy i miały ma celu zweryfikowanie, czy i w jakim stopniu przedsiębiorca realizuje obowiązki wynikające z przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), (zwanej dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym*” bądź „*ustawą o zużytym sprzęcie*”).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego WIIH ustalili również, że strona, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, **nie umieściła** w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży **informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy**, o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że kontrolowany podmiot **nie wywiesił również informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu**, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Ponadto, inspektorzy ustalili, że strona oferowała do sprzedaży w kontrolowanej jednostce:

- 4 wyroby (tj. opalarkę *BRENAR 2000W model BHG-2000 nr kat. 5531*; szlifierkę kątową *BRENAR 1050W model BAG-125/1050 CV nr kat. 8881*; wyrzynarkę *BRENAR 500W model BJS-500 nr kat. 8885*; szlifierkę taśmową *Einhell model TC-BS 8038*) -

bez dołączonej informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi, wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, przez co naruszyła art. 39 pkt 3 ww. ustawy;

- 1 wyrób (tj. wkrętarkę bezprzewodową *Schmith Die Technik model SEN-0201*) - **bez dołączonej informacji** o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi, wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, co narusza art. 39 pkt 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ww. ustawy.

Szczegółowe ustalenia z kontroli udokumentowano w aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DW.8361.41.2023) oraz dokumentacji fotograficznej zebranej w miejscu kontroli. Tenże Protokół strona podpisała w dniu 24 marca 2023 r., nie wnosząc do niego uwag.

W piśmie z dnia 24 marca 2023 r. zatytułowanym „Oświadczenie” pełnomocnik strony poinformował, że nieprawidłowości stwierdzone podczas kontroli w sklepie zostały usunięte, tzn. wywieszono widoczną informację, a do sprzętu dołączono „wkładki informacyjne”.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomieniem z dnia 25 kwietnia 2023 r., poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie - w związku z nieumieszczeniem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużyтым sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużyтым sprzęcie - za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. d) ww. ustawy - za udostępnianie na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, co narusza art. 39 ust. 3 tej ustawy.

Jednocześnie, w tym samym piśmie organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy. Na realizację uprawnień organ wyznaczył stronie 10-dniowy termin, liczony od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia. Ww. zawiadomienie doręczono przedsiębiorcy w dniu 27 kwietnia 2023 r.

Strona korzystając z przysługujących jej uprawnień w piśmie z dnia 4 maja 2023 r. złożyła wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie. Poinformowała w nim m. in. o podjęciu niezwłocznych działaniach naprawczych polegających na umieszczeniu stosownej wywieszki (tablicy) po pierwszej wizycie kontrolerów. Równocześnie strona powołała się na nieznajomość prawa i wskazała na trudności w prowadzeniu działalności gospodarczej (ogromny spadek sprzedaży, zatory finansowe). Przedstawiając swoją argumentację strona wniosła o zaniechanie kary finansowej.

W dniu 25 maja 2023 r. Kujawsko-Pomorski WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25, art. 91 pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, wydał decyzję (nr DW-22/2023), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za naruszenie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 oraz 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Ww. decyzja została doręczona stronie w dniu 29 maja 2023 r.

W dniu 23 czerwca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał pismo przedsiębiorcy będące odwołaniem od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzonym datą 9 czerwca 2023 r.; nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w dniu 12 czerwca 2023 r.) strona poinformowała, że prowadzi działalność gospodarczą w małej miejscowości, gdzie jej odbiorcami są lokali mieszkańcy, którzy są świadomi przysługujących im praw do reklamacji i posiadają wiedzę o możliwości dostarczania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, z czego bez problemu korzystają. Oświadczyła również, iż w ponad 30-letnim okresie prowadzenia działalności nigdy nie płaciła żadnych kar, nie wnoszono do niej skarg i zażaleń. Strona nie zgadza się z organem, by w jakikolwiek sposób przyczyniła się do ujemnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzi. Stwierdziła, że waga naruszenia prawa jest znikoma, ponieważ zaprzestano naruszenia prawa nastąpiło niezwłocznie po pierwszej wizycie kontrolerów oraz uzupełniono brakujące informacje. W ocenie strony, w niniejszej sprawie istnieje możliwość zastosowania art. 189f §1 pkt 1 Kpa i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Następnie dodała, że nałożenie tak wysokiej kary finansowej jeszcze pogorszy jej obecną i tak trudną sytuację finansową. Wskazała przy tym na znaczny spadek obrotów, co jest związane z powstawaniem kolejnych supermarketów w jej otoczeniu, stąd też prowadzenie działalności przestaje być opłacalne. Zaznaczyła również, że pomimo ograniczania kosztów i zmniejszania zatrudnienia, nie jest w stanie na bieżąco regulować wszelkich zobowiązań finansowych. Wobec tego wniosła o przychylne potraktowanie jej prośby.

Pismem z dnia 10 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji (nr DW-22/2023) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 25 maja 2023 r. (nr akt kontroli: DW.8361.41.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań. Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie odbioru zużytego sprzętu gospodarstwa domowego od konsumentów, który wskazano powyżej.

Pod pojęciem dystrybutora, zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, należy rozumieć osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Z kolei udostępnienie na rynku - to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 4 pkt 17 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Ponadto, należy mieć na względzie przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób

umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym, kto wbrew art. 39 pkt 2 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5 000 zł do 500 000 zł.

Tej samej karze podlega dystrybutor, który udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, ponieważ narusza postanowienia art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym (art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytych sprzęcie).

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez ww. przedsiębiorcę od decyzji (nr DW-22/2023) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 25 maja 2023 r. (nr akt kontroli: DW.8361.41.2023), na mocy której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu naruszenia art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie.

Opierając się na zebranych materiale dowodowym, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Kujawsko-Pomorski WIIH dały solidną podstawę do stwierdzenia, że strona postępowania nie wykonała ciążących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, ponieważ nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy;
- art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, gdyż nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu;
- art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, albowiem udostępniała na rynku sprzęt bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 tejże ustawy.

Powyższe skutkowało wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdził, że postępowanie administracyjne Kujawsko-Pomorski WIIH przeprowadził w sposób należyty, zapewniając tym samym stronie wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przestanki (kryteria)

wymiaru kary. Tym samym działania organu pierwszej instancji były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

We wniesionym do Prezesa UOKiK odwołaniu strona, wyrażając swoje niezadowolenie z wydanej decyzji, poinformowała, że prowadzi działalność gospodarczą w małej miejscowości, gdzie jej odbiorcami są lokalni mieszkańcy, którzy są świadomi przysługujących im praw do reklamacji i posiadają wiedzę o możliwości dostarczania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, z czego bez problemu korzystają. Oświadczyła równocześnie, że w ponad 30-letnim okresie prowadzenia działalności nigdy nie płaciła żadnych kar i nie wnoszono do niej żadnych skarg i zażaleń. Zaznaczyła, że nie uważa, by w jakikolwiek sposób przyczyniła się do ujemnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzi. Uznała, że waga naruszenia prawa jest znikoma, ponieważ zaprzestano naruszenia prawa i uzupełniono brakujące informacje. Strona wyraziła także przekonanie, że w niniejszej sprawie istnieje możliwość zastosowania art. 189f §1 pkt 1 Kpa, odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. W dalszej kolejności dodała, że nałożenie tak wysokiej kary finansowej znacznie pogorszy jej i tak trudną sytuację finansową. Wskazała przy tym na znaczny spadek obrotów, co jest związane z powstawaniem kolejnych supermarketów w jej otoczeniu, stąd też prowadzenie działalności staje się w jej ocenie nieopłacalne. Ponadto, pomimo ograniczania kosztów i zmniejszania zatrudnienia, nie jest w stanie na bieżąco regulować wszelkich zobowiązań finansowych. Przedstawiając powyższe wniosła o przychylne potraktowanie jej prośby.

Odnosząc się do argumentów strony wskazanych w odwołaniu, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyartykułować należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, które wskazują jednoznacznie, że strona nie wywiązała się z obowiązków wynikających z ustawy o zużytym sprzęcie i nie umieściła w punkcie sprzedaży - informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz informacji o punktach selektywnego zbierania elektrośmieci, co naruszyło art. 39 pkt 2 tejże ustawy. Nadto, w przedmiotowej sprawie stwierdzono, że strona będąc dystrybutorem sprzętu, uchybiła obowiązkowi określonemu w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy w odniesieniu do łącznie 5 rodzajów sprzętów elektrycznych poddanych kontroli. Powyższe uchybienia bezsprzecznie dowodzą, że przedsiębiorca naruszył prawo w stopniu wysokim, pozbawiając konsumentów/użytkowników sprzętu prawa do uzyskania istotnych informacji w zakresie należytego postępowania ze zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym.

Prezes UOKiK stwierdza dalej, że bez większego znaczenia w tym przypadku pozostaje okoliczność, że stwierdzone przez kontrolerów w toku kontroli uchybienia zostały niezwłocznie usunięte jak akcentowała strona. Z punktu widzenia przepisów o zużytym sprzęcie kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych, wymagane informacje w zakresie, o którym mowa w niniejszej decyzji, nie były dostępne dla użytkowników, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu niniejszych przepisów, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci

zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Mając powyższe na względzie, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego, skoro podjął się prowadzenia, wykonywania tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który prowadzi - umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Co więcej, powinien zadbać, by sprzęt który oferuje nabywcom był właściwie oznakowany i posiadał wszystkie wymagane prawem informacje, w tym także te odnoszące się do potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, jak również o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy. Z całą stanowczością Prezes UOKiK podkreśla, iż podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów, zwłaszcza jeśli takie naruszenie dowiedzie organ, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w czasie kontroli. Zważyć należy przy tym, że strona jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, bowiem działalność gospodarczą (zgodnie ze wpisem w CEIDG) prowadzi od 01.10.1994 r., a ustawa o zużyтым sprzęcie określająca obowiązki dystrybutora w obecnym kształcie obowiązuje od 2016 r. Zatem winna ona wykazywać się co najmniej dobrą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności i należycie je respektować.

Organ drugiej instancji wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy (dystrybutora), który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków informacyjnych, jakie nakłada na niego ustawa o zużyтым sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować swoją działalność, by nie doszło w niej do naruszeń aktualnie obowiązujących przepisów. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy bez wyjątku, który jest dystrybutorem udostępniającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużyтым sprzęcie.

Prezes UOKiK wyjaśnia również, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużyтым sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim ustawowych obowiązków, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu,

u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej. Jak wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r sygn. VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przestank, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”*

Ponadto, podkreślić należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie te odpady mogą pozostawiać. Daje to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przestanki określone w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie, którymi się kierował przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 4 i 5 decyzji Kujawsko-Pomorskiego WIIH). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, jak również, że w krótkim czasie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych uchybień. Jednakże należy stwierdzić, że strona przede wszystkim nie wywiązała się z kilku obowiązków wynikających z ustawy o zużytych sprzęcie, co zostało jej niezbicie udowodnione. Prezes UOKiK, podobnie jak Kujawsko-Pomorski WIIH uważa, że naruszenie trzech przepisów przez stronę jest niewątpliwie poważnym naruszeniem obowiązków skutkującym ograniczeniem prawa użytkowników sprzętu do informacji gdzie i w jaki sposób mogą pozbyć się zużytego sprzętu.

Prezes UOKiK analizując sprawę doszedł do wniosku, że w niniejszym przypadku brak jest także podstaw do umorzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Kujawsko-Pomorskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez organ pierwszej instancji kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do poważnego naruszenia przepisów, o których mowa w treści niniejszej decyzji, zaś dowody

zgromadzone w sprawie, w szczególności w postaci ustaleń z kontroli udokumentowanych w Protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających ze wskazanych wyżej przepisów. Poza tym, przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił też, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie.

Jak wskazuje ustawodawca w art. 93 ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. Organ drugiej instancji zauważył, że Kujawsko-Pomorski WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Kara pieniężna (w wysokości 5 000 zł) nałożona na przedsiębiorcę przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH została ustalona na poziomie możliwie najniższym, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z trzech przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie. W ocenie organu drugiej instancji wymierzona stronie kara jest proporcjonalna, a tym samym adekwatna do zakresu oraz rodzaju stwierdzonych nieprawidłowości, zważywszy, że organ w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć skarżącemu podmiotowi karę do wysokości 500 000 zł.

Rozpatrując odwołanie strony Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 1 i 2 Kpa.

Przepis art. 189f § 1 Kpa wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, by organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenia lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W omawianej sprawie strona nie zamieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji dotyczących możliwości pozbycia się zużytego sprzętu, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym. Ponadto, naruszyła art. 39 pkt 3 (w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2) tejże ustawy. Trudno zatem uznać, że waga naruszenia prawa jest w tym przypadku znikoma, zwłaszcza że wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu z odpadami elektrycznymi i elektronicznymi oraz umożliwić oddanie zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska i zdrowia ludzi. Zaznaczyć należy przy tym, że o nieznaczej lub znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to

sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa, jak to miało miejsce w przypadku skarżącego podmiotu. Zaakcentować należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym część pierwsza przesłanki pierwszej art. 189f § 1 pkt 1 nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ w toku kontroli strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże ww. przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strony nie zostały prawomocnie skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem Organu literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowym sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania.*

Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”.

W przedmiotowej sprawie, przedsiębiorca wprowadził usunął naruszenie (tj. wywiesił w widocznym miejscu w sklepie właściwe informacje oraz dołączył brakujące informacje do sprzętu), jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, albowiem zaistniałe w przeszłości naruszenie prawa - stwierdzone w dniu kontroli - 21 marca 2023 r. - i udowodnione stronie, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę użytkowników sprzętu prawa do uzyskania do przysługujących im istotnych informacji pozwalających na właściwe gospodarowanie/postępowanie użytym sprzętem.

Organ drugiej instancji stwierdza, że nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Kujawsko-Pomorski WIIH wymiarze.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji czy też zastosowania łagodniejszego środka dyscyplinującego jakim jest pouczenie.

Odnosząc się do poruszonej przez stronę trudnej sytuacji finansowej, Prezes UOKiK wyjaśnia, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o użytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jednakże niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH decyzja była prawidłowa. Tym samym, decyzja Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy nr DW-22/2023 r. z dnia 25 maja 2023 r. (nr akt kontroli: DW.8361.41.2023) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 poz. 2651 ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2023 r. poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

